

СИСТЕМА УПРАВЛІННЯ НАВКОЛИШНІМ СЕРЕДОВИЩЕМ. СЕРТИФІКАЦІЯ ЗА СИСТЕМОЮ СТАНДАРТІВ ISO

Мухіна М.М.

Науковий керівник – ст. викл. Никифоров А.О.

Харківський національний технічний університет сільського господарства
імені Петра Василенка

(61050, Харків, пр. Московський, 45, каф. «Якості, стандартизації та
сертифікації», тел. (057) 732-54-33)

Система екологічного менеджменту (Система управління навколишнім середовищем СУНС) - це систематичний підхід до розгляду екологічних аспектів організації. СУНС - це "інструмент", який дозволяє організації будь-якого типу і розміру контролювати вплив її діяльності, продукції та послуг на навколишнє середовище.

Стандарт ДСТУ ISO 14001-97 "Системи управління навколишнім середовищем, вимоги та настанови щодо застосування" - це один із стандартів серії ISO 14000, що визначає вимоги до системи управління навколишнім середовищем (СУНС). ISO 14000 - це серія міжнародних стандартів з управління навколишнім середовищем, які не є обов'язковими до застосування. Розроблена технічним комітетом 207 ISO, серія стандартів ISO 14000 адресована до організаціям у всьому світі, надаючи загальні основи для управління екологічними проблемами.

Перехід до екологічного менеджменту підприємства і СУНС - це єдиний спосіб зробити Вашу виробничу систему визнаною в міжнародному масштабі. Впровадження системи екологічного менеджменту підприємства СУНС і сертифікація за стандартами ISO 14000 - це ефективний інструмент конкурентної боротьби для підприємств, орієнтованих на зовнішні ринки збуту.

Перехід на сучасну систему екологічного менеджменту СУНС з наступною сертифікацією за стандартами серії ДСТУ ISO 14001-97 представляє для підприємств реальний шлях поліпшення його економічного становища і прогресивного розвитку в напрямку виходу на міжнародний ринок.

Стандарт ISO 14001 (ISO 14000) "Системи управління навколишнім середовищем" (СУНС). Вимоги та настанови щодо застосування:

– встановлює вимоги до системи управління навколишнім середовищем (СУНС);

– застосовується до організацій усіх типів і масштабів з урахуванням різних географічних, культурних і соціальних умов;

– містить тільки ті вимоги, які можуть бути піддані об'єктивній аудиторській перевірці в цілях сертифікації або самостійній заяві;

– не встановлює конкретних критеріїв екологічної ефективності.